

Sygn. akt II CSK 70/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.  
przy uczestnictwie G. W. i Skarbu Państwa - Starosty G.  
o zasiedzenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 26 listopada 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania G. W.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.  
z dnia 11 września 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Uczestnik G. W. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w S., uwzględniającego apelację wnioskodawczyni E. sp. z o.o. z siedzibą w P. w sprawie z udziałem Skarbu Państwa-Starosty G. o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecnictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania,

jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Skarżący jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Obie te przyczyny odniesiono do problemu dopuszczalności zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu w okresie przed wprowadzeniem do systemu prawa art. 305<sup>1</sup> i n. k.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa przywołanie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by podniesiony problem charakteryzował się nowością. Zagadnienie, które było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, co do zasady traci ten walor (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 marca 2012 r., II PK 294/11). Tymczasem już z wywodów przedstawionych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżący ma świadomość, iż przedstawiony przez niego problem poruszony został w szeregu orzeczeń, w tym uchwał Sądu Najwyższego. Nie sposób zatem przyjąć, by kwestia możliwości zasiedzenia tzw. służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu była problemem nowym lub nierozwiązanym. Przeciwnie, należy wskazać, że zagadnienie to zostało już wyjaśnione i opracowane na tyle, że obecnie w zasadzie nie budzi wątpliwości. W orzecznictwie stanowczo dominuje kontestowany przez skarżącego pogląd, zgodnie z którym możliwe jest nabycie w drodze zasiedzenia wskazanej wyżej służebności (zob. m.in. uchwały Sądu Najwyższego z 7 października 2008 r., III CZP 89/08 oraz z 22 maja 2013 r., III CZP 18/13). Niezadowolenie strony (uczestnika) postępowania z kierunku wykładni, który przyjęto, rozwiązując dane

zagadnienie prawne, nie oznacza, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Odnosnie do przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. należy przypomnieć, że potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oznacza, że dany przepis, istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, może być rozumiany na różne sposoby, a orzecznictwo i nauka prawa albo nie wypracowały w tym przedmiocie żadnego poglądu, albo też prezentują rozbieżne stanowiska. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno w takim wypadku zawierać wskazanie, które przepisy wymagają wykładni i na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem lub rozbieżnościami w ich stosowaniu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09 oraz 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17). Argumentacja skarżącego nie prowadzi do wniosku o tym, że opisane wyżej zagadnienie budzi poważne wątpliwości w wyjaśnionym wyżej rozumieniu. Przyjmowany powszechnie kierunek wykładni, podzielony przez Sąd Okręgowy w S., bywa wprawdzie kwestionowany w doktrynie, jednak nie sposób uznać, by aktualnie występowały rzeczywiste, poważne wątpliwości co do sposobu rozumienia przepisów związanych z zasiedzeniem służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Rozbieżność w orzecznictwie sądów powinna zostać wykazana poprzez przywołanie judykatów, w których odmienne rozstrzygnięcia zapadły w stanach faktycznych nieróżniących się od siebie w relewantny prawnie sposób (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2015 r., III CSK 59/15). W skardze kasacyjnej nie wykazano, by tego rodzaju rozbieżność występowała w przedmiocie dopuszczalności zasiedzenia służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu; skarżący wskazuje jedynie, że rozbieżność ta występuje lub może występować, odwołując się przy tym do niesprecyzowanych orzeczeń sądów powszechnych. Na marginesie należy zauważyć, że stanowisko skarżącego podzielane jest w orzecznictwie wyłącznie incydentalnie, przy czym zwykle przybiera wówczas postać zdania odrębnego. Niezależnie jednak od pewnych racji stojących za krytyką dominującego kierunku wykładni, wskazanych także w skardze

kasacyjnej, należy przyjąć, że w sprawie nie została zrealizowana przyczyna kasacyjna określona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw